

Is Music Kosher? A History of Jewish Song in Prayer and Beyond

Part 2: Don't Like the Chazzan? You're Not Alone: A Brief History of the Sheliach Tzibbur

1) Berachot 34a

תני רבנן: מעשָׂה בְּמַלְמִיד אֶחָד שִׁירָד לִפְנֵי הַתִּבְחָרָה בְּפָנֵי רַבִּי אַלְיעָזֶר, וְקַיָּה מְאַרְיךְ יוֹתֶר מְדָאִי. אָמְרוּ לוּ פְּלִמְדִיקְיוֹ: כַּמָּה אָרְקָן הַוָּה! אָמַר לָהֶם: כָּלּוּם מְאַרְיךְ יוֹתֶר מְמַשְׁחָה רְבִינָנוּ, דְּכַתִּיבָּה: "אַת אַרְבָּעִים כַּיּוֹם וְאַת אַרְבָּעִים כַּלְילָה וְגֹזֶן""
שוב מעשָׂה בְּמַלְמִיד אֶחָד שִׁירָד לִפְנֵי הַתִּבְחָרָה בְּפָנֵי רַבִּי אַלְיעָזֶר, וְקַיָּה מְקַצֵּר יוֹתֶר מְדָאִי. אָמְרוּ לוּ פְּלִמְדִיקְיוֹ: כַּמָּה קָצָרָן הַוָּה! אָמַר לָהֶם: כָּלּוּם מְקַצֵּר יוֹתֶר מְמַשְׁחָה רְבִינָנוּ, דְּכַתִּיבָּה: "אַל נָא רְפָא נָא לְהָ"

The Sages taught: There was an incident where one student descended to serve as prayer leader before the ark in the presence of Rabbi Eliezer, and he was excessively prolonging his prayer. His students complained and said to him: How long-winded he is. He said to them: Is this student prolonging his prayer any more than Moses our teacher did? As about Moses it is written: "And I prostrated myself before the Lord for the forty days and forty nights that I prostrated myself" (Deuteronomy 9:25). There was again an incident where one student descended to serve as prayer leader before the ark in the presence of Rabbi Eliezer, and he was excessively abbreviating his prayer. His students protested and said to him: How brief is his prayer. He said to them: Is he abbreviating his prayer any more than Moses our teacher did? As it is written with regard to the prayer Moses recited imploring God to cure Miriam of her leprosy: "And Moses cried out to the Lord, saying: 'Please, God, heal her, please'" (Numbers 12:13).

I. Fulfilling the Congregation's Obligation

2) Mishnah Rosh Hashanah 4:9

כִּי שְׁלֵיחָם צָבָר סִבְבָּוֹן, כִּי כָל יְחִיד וַיְחִיד מִבָּוֹן. רַבָּן גַּמְלִיאֵל אָזֶר, שְׁלֵיחָם צָבָר מַזְצִיא אֶת הַרְבִּים יְקִי חֹבְתָּנוֹ

Just as the prayer leader is obligated in the prayer, so too, each and every individual is obligated in these prayers. **Rabban Gamliel** disagrees and says: Individuals are not obligated, as the prayer leader fulfills the obligation on behalf of the many.

3) Rosh Hashanah 34b

פְּנִיא, אָמְרוּ לוּ לַרְבָּן גַּמְלִיאֵל: לַרְבָּרִיה, לְפָה אָבּוֹר מַתְפְּלִילִין! אָמַר לָהֶם: כִּי לְהַסְדִּיר שְׁלֵיחָם צָבָר תִּפְלֹתָו. אָמַר לָהֶם רַבָּן גַּמְלִיאֵל: לַדְבִּרְיכֶם, לְמַה שְׁלֵיחָם צָבָר יוֹרֵד לִפְנֵי הַתִּבְחָרָה? אָמְרוּ לוּ: כִּי לְהַזְצִיא אֶת שְׁאַיִן בְּקִי אָמַר לָהֶם: כִּי שְׁמַעְמַזְצִיא אֶת שְׁאַיִן בְּקִי, כִּי מַזְצִיא אֶת הַבְּקִי

It is taught in a *baraita* that the Rabbis said to Rabban Gamliel: According to your statement, why does the congregation recite the silent *Amida* prayer beforehand? He said to them: In order that the prayer leader should have time to prepare and arrange his prayer. Rabban Gamliel said to the Rabbis: According to your statement, that the prayer leader does not fulfill the obligation on behalf of the many, why does the prayer leader descend before the ark and recite the *Amida* prayer? They said to him: He does so to fulfill the obligation of one who is not an expert in prayer. Rabban Gamliel said to them: Just as he can fulfill the obligation of one who is not an expert in prayer, so too, he can fulfill the obligation of the expert.

II. Composing New Prayers

4) Megillah 25a

זהו דגשית קמיה דרבנן, אמר: "האל הגדול כבור וכנורא הצדיר (החזק והכפיף)" אמר לה: סימפתינו לשבחה דמרך? בשפטה הני חלמא, אי לאו דכתיבינהו משה באורייתא, ואותו בנסת הגדולה ומקנינהו — און לא אמרינו להו. ואת אמרת פולי פאי! משל לאדם שעשו לו אלף אלףים דינרי זהב, ודייו מקלסין אותו (באלף) דינרי כף. לא גנאי הוא לו

With regard to additions to prayers formulated by the Sages, the Gemara relates that a particular individual descended before the ark as prayer leader in the presence of Rabbi Hanina. He extended his prayer and said: God, the great, the mighty, and the awesome, the powerful, and the strong, and the fearless. When he finished, Rabbi Hanina said to him: Have you concluded all of the praises of your Master? Even these three praises that we recite: The great, the mighty, and the awesome, had Moses our teacher not written them in the Torah (Deuteronomy 10:17), and had the members of the Great Assembly not come and incorporated them into the *Amida* prayer (see Nehemiah 9:32), we would not be permitted to recite them. And you went on and recited all of these. It is comparable to a man who possessed many thousands of golden dinars, yet they were praising him for owning a thousand silver ones. Isn't that deprecatory toward him?

5) Berachot 17a

מר בריה זרביינא כי הוה מסיים אלוותיה אמר ה' כי: "אלקי, נצור לשוני מרע ושפחתומי מדבר מרמה, ולמקללי נפשי תדום, ונפשי בעפר לבל תהינה. פמח לבבי בתרמלה, ובמצומעה תרדוף נפשי. ומצלני מפגע רע, מיצר הרע, ומאשה רעה, ומכל רעוזה מהתרגשות לבא בעוזם. וכל הוחשכים עלי רעה מהנהה כפר עצחים וקלקל מחשכיהם. ייהו לרצון אמרי פ' ותגינו לבני פניך ה' צורי וגואלי".

When Mar, son of Ravina, would conclude his prayer, he said the following:

My God, guard my tongue from evil and my lips from speaking deceit.

To those who curse me let my soul be silent
and may my soul be like dust to all.

Open my heart to Your Torah,
and may my soul pursue your mitzvot.

And save me from a bad mishap, from the evil inclination,
from a bad woman, and from all evils that suddenly come upon the world.

**And all who plan evil against me,
swiftly thwart their counsel, and frustrate their plans.
May the words of my mouth and the meditation of my heart find favor before You,
Lord, my Rock and my Redeemer.**

III. Inspiring the Congregation

6) Shulchan Aruch Orach Chayim 53:4, 5, 11

ש"צ צריך שיהיה הגון ואיזהו הגון שיהא ריקון מעבירות ושלא יצא עליו שם רע אף בילדותו ושיהיה עניו ומרוצה לעם ויש לו נعימה וקולו ערב ורגיל לקרות תורה נביאים וכותבים:

The leader must be one who is fit. Who is fit? One who is free of sin; who has never had a poor reputation, even in his youth; who is humble; who is acceptable to the nation; who is skilled at [liturgical] chanting; whose voice is pleasant; who is accustomed to reading Torah, Prophets, and Writings (i.e. biblical text).

אם אין מוצאים מי שיהיה בו כל המדרות האלו יבחרו הטוב שכבודו בחכמה ובמעשים טובים

If there is no person that fits these qualifications, we should pick the one that has the most knowledge and good deeds in the community.

ש"צ שמאיריך בתפלתו כדי שישמעו קולו ערב, אם הוא מהמת ששמח בלבו על שנותן הودאה להש"י בנעימה תבא עליו ברכה. והוא שיתפלל בכבוד ראש ועומד באימה וביראה. אבל אם מכון להשמע קולו, ושם בא קולו, ה"ז מגונה. ומ"מ כל שמאיריך בתפלתו לא טוב עשוה מפני תורה הציבור

A leader who lengthens the prayer so that people will hear his pleasant voice: if it was because of the joy in his heart that he gives thanks to God, may He be praised, in pleasantness, a blessing shall come upon him. And this is the one who would pray with weighty intention and stands in dread and fear, but if he intends to make his voice heard and rejoice in his voice, behold this is detestable. And in any case, anyone who lengthens his prayer does something that is not good because of burdening the congregation.

7) R. Aviezer Selig Margoliot (17th century Poland), *Chibburei Likkutim* (trans. Dr. Matt Austerklein)

פנאתך בקהילתך שתחמלה חזק טליתך על טובך וזכר פניו ברוך וסוס חומר צוונון גולגולתך רחמים. בקהילתך רלוות. נחלך כלך בכניגוויות טן רחצונות ער חזכר קיה מלכיך הוה לך קדס בחולתך מולי יוחס עס עני וחקוין ער טהיחלו חכמים וכטבוס נבלות בבלואת נחלך ומיין לך מין ייחדי פרנמי הטעו כטזון אהבו לך קוקוכול להויר. המעוות וכחטפויות זס סחון ריש מודוד דאעת כל ער זע ערחות וכוחתך בזומת נוראים טיה מון טמעוריות בסת צלתו מילת ותבנאל והחיס קולו כיבונן הוא בזומת זבלנו לאחים הוא מילא צויס לך סיטה טס א' בפייך קזנטז ט' נסנה לאב נטב בתפוצה ובפרט בטאנן קדר עבורה קוו פלאט קיפטס נבכזיס הנק' לאן באלונן חחרות טאנן נחט

בְּאֶלְעָזָר בֶּן-עֲזָרָה אֶבֶן-הַחֲזִיקָה בְּמִרְנוֹתָנוּ וּבְנוּיָה נְכוֹרָה בְּקָלָה נְסָב בְּתָפָן

For one time in our community [of Kalisch] our cantor prayed – may his name, R. Baruch, be mentioned for good. He was saying the hymn “Angels of Mercy [*malachei rachamim*]” with a great spiritual arousal [*hit'orerut gadol*], full of melodies of compassion, until he had softened the human heart with the words: “perhaps he shall have mercy upon a poor and needy people,” and men and women began to cry greatly. And one of the heads and leaders of the city said that when his father had died he was unable to shed tears; yet through the spiritual arousal of this cantor, he was [finally] able to cry when he said the thirteen attributes.

And especially on the days of awe he was one of those awakened when [the cantor] began with the word “magnified [*yitgadal*]” and raised his voice in melody, or when he said “remember us for life [*zokhreinu l'chaim*] or “he who sustains life [*m'chalkeil chaim*], there was not one person in the synagogue whose heart was not broken to return in repentance. And especially when he sang the *avodah* service, everyone would pour out their hearts like water, unlike what is done in other lands who have neither melody nor spiritual arousal. But the cantors in *our* land can arouse repentance with their voices.

8) Yehuda al-Harizi (13th century Toledo), *Sefer Tachkemoni*

השכטה הבדיילתחו או שנה אנטהחו ^ט וכמו השחר עלה השכטה בית
התפלה והנה החון בא וישב במושב הנדרולה ^ט ופתח במאה ברכות אשר
על לשונו סדרות וערוכות ^ט ואמר בקול צעה רמה ברוך אשר יצר
את האדם בהמה ^ט ובפסוקי זמרה טעה טיעות רבות ואין להם ספירה
בעכבים אמר המכסה שמיים בגדים ^ט ובמקומות ישמה ישראל בעשו אמר
ישמה ישראל בעשו ^ט ובמקומות הלווה במנים ועוגב אמר הלווה גבינים
ועוגה ^ט ובמקומות ובידך לגדל ולחזק לכל אמר ובידך לגדף ולהזיק לכל
ובלא עניין ^ט וכאשר האריד פיטויו לשוטיו ^ט ושרוי התוליו לכסיilio
טזומוריו לחמוריו ^ט יש מקצת העם אשר ישבו ומהם ישנו שנת
עולם ושכבו וקצתם ברחו ולא שבו ובית הכנסת עזבו ^ט ונפוצו מעל
הרועה השורדים וברחו המקנה והעדרים ולא נשארו כי ארבעה חמורדים
צועקים עם החון ונוערים והם ייחשבו כי הם משורדים ^ט והוא האריד להם
פיטויו עד הצלרים עד דבקה לשונם לחכם עד למלוכחים ^ט וכאשר השלים
בכתייהם ישנים כל הקהלה ^ט וזהו בתחום איש מן האצילים החסידים בעל

9) R. Ephraim Lunshitz (17th century Prague), *Amudei Shesh*

סיפורי דגליים ממה טפהיה כגדל: עוד אני קולע חנוך ענ' החנוך הפלרכי' גאנזיכס וומאה מודיס
גדנץ טזען טהוּל מלרכיך ציגנון לין לו כוונת כל עיקר ולודס וטכוניס לנד צימנעל קין
געני ספנליות לאמען כמה סול הים חיל יודע גנן וצאנטה פיגנון לינו חס לפא' נחיטון
טלותיהם . וייתכן ממה טהמפלות טאנטלייס מטפנלייס פטיטל טהין צאש טום טוּג טענס

I protest the chazzanim that sing too much—they admit that when they sing such a long tune, they don't have any kavannah. And most of them only intend that they should find favor in others' eyes—that the people should say, "What an impressive man who knows how to sing!" But when he is singing, he doesn't pay attention to the proper pronunciation of the words.

10) R. Chanoch ben Avraham (17th century Poland), *Reishit Bikkurim*

וכוונות ואופנות ובדר ענולה נ"כ. מאנסיס צאנזון תורה כוונות נ"ל. ואח"כ הצעות נטו צ'ס' קדי ענולה נ"כ
אלכיזות זיכרונות זופנות נ"ה טומלייס פאולנה ובחירות עד זילען הביך אונז' כוֹל להניע. ואכז'ו מדיין לתפיה
על' נא דע. ונתפיהות ישות הקול כתינה פ' מאנסיס ווין איזוק כהו ולירעניזס ואח'כ' הוועיל מהו זילען ננטיאה
טחת. וכאצ'ע ניכה צוונק נזקקה נדולה ווילעה עד אונגעט דזומעה בין כתוכה נה וויה ג' היינט צזונ' ה' :

...And after the piyyut, when he recites the body of the seder ha-avodah on Yom Kippur, or malchuyot, zichronot, and shofarot on Rosh Hashanah, he says it hurriedly—to the point where a horseman could not overtake him. ... And during the weekday prayers he will spend an exorbitant amount of time on one word, like "ve-lirushalayim" and after that will say many berachot in one breath. And in the middle of a bracha he will cry a great and bitter cry such that it frightens the listener, such as on the words "be-tochah bah" and the like. Is this appropriate in the eyes of Hashem?

11) R. Abraham Joshua Heschel, "The Vocation of the Cantor" (1957)

The tragedy of the synagogue is in the depersonalization of prayer. *Hazzanuth* has become a skill, a technical performance, an impersonal affair. As a result the sounds that come out of the *Hazzan* evoke no participation. They enter the ears; they do not touch the hearts. The right Hebrew word the Cantor is *ba'al tefillah* master of prayer. The mission of a Cantor is to lead in prayer. He does not stand before the Ark as an artist in isolation, trying to demonstrate his skill or to display vocal feats. He stands before the Ark not as an individual but with a Congregation. He must identify himself with the Congregation. His task is to represent as well as to inspire a community. Within the synagogue music is not an end in itself but a means of religious experience its function is to help us to live through a moment of confrontation with the presence of God; to expose ourselves to Him in praise, in self-scrutiny and in hope.

Salomon Sulzer (1804-1890)

Choral Synagogue, Vilna

12) Salomon Sulzer, *Denkschrift an die hochgeehrte Wiener israelitische Cultus-Gemeinde* (1876) (memorandum to the highly esteemed Viennese Jewish community)

We might find out the original noble forms to which we should anchor ourselves, developing them in an artistic style.... Jewish liturgy must satisfy the musical demands while remaining Jewish; and it should not be necessary to sacrifice the Jewish characteristics to artistic forms... The old tunes and singing modes, which became national should be improved, selected, and adjusted to the rules of art. Nut new musical creation should also not be avoided.

13) R. Akiva Yosef Schlesinger, *Lev ha-Ivri* (1869)

ו) אסור לסתור חפלת קה"ר ק"מ לסתור פמסס או נטעת חמן חמיריס חף
חס טוח מונרכיה ע"כ לקיים ישב כדרודוס וגוי .
ז) נמי כנמיות הנקראים "קה"ר שלטני" מותר טסוח בית לפיקורמת חסור לננות
לתוכס כדריתיה נממ' שכת דף קטע מ"ה חמץ ר' טרפון וכו' שהפלו חרס רודף מהרין
להרנו וסנמץ ר' לסתורו כנמם לכיתת פ"ז וח"נו כנמם לנחתיס טל אלו וכו'

6) It is forbidden to hear the prayers of a choir; *kal va-chomer* to pray with them or to answer Amen after them. Even if one is forced because of this to fulfill "he sits alone and is silent."

7) Synagogues that are called "choir shuls"—since they are houses of heresy, one is not allowed to enter them, as it is brought in Shabbat 116a: "R. Tarfon said etc. that even if a person is running after him to kill him or a snake is running after him to bite him, one may enter a house of idol worship but may not enter houses [of heresy]."

14) R. Yosef Zechariah Stern (1831-1903), *Teshuvot Zekher Yehosef, Even Ha-Ezer* 50

בתפלה שהיא במקומן עבודה שבלב אין מקום לנגונים רק באמירת נוסח התפלה בכובד ראש, ובפרט שאין דמיון משירי הודאה לבקשת תפלה ותחנונים שצරיך להיות בכובד ראש, ועל כל פנים התפלה בבית הכנסת בכל זמר הוא אסור מצד עצמו ודרך גיאות כפורה על מה שצරיך להיות היפך בהכנה ומורה וכובד ראש

And as for prayer which is in place of the service of the heart, there is no place for tunes, only for reciting the nusach ha-tefillah with seriousness ... Specifically, there's no comparison between songs of thanksgiving and supplications, which need to be said seriously. And in any event, playing musical instruments during tefillah in shul is forbidden on its own, and it is haughty and like throwing off a yoke. [Tefillah] should be the opposite—bowed and with awe and with seriousness.

IV. Preserving the Nusach ha-Tefillah

15) Pinchas Minkowsky (1859-1924 Ukraine and US), “18 Takanot for the Cantor”

Section 15

Songs from the theater and concerts and all profane modern songs must be—under all circumstances—kept out of the synagogue service. We must guard the traditional modes of prayer like the eyes in our heads for only the traditional prayer modes unify us in all synagogues. A singer who is not thoroughly versed in all the synagogue prayer modes,⁴⁶² under no circumstances, should be recommended as a cantor in the community.

16) Heschel, “Vocation of the Cantor”

Cantorial music is first of all music in the service of the liturgical word. Its core is *nussah*, and its integrity depends upon the cultivation of *nussah*. Elsewhere I have suggested² that one of the main causes of the decay of prayer in the synagogue is the loss of *nussah*, the loss of chant; and surely the disengagement of cantorial music from the *nussah* has been most harmful. To pray without *nussah* is to forfeit the active participation of the community. People may not be able to pray; they are all able to chant. And chant leads to prayer. What I mean by the disengagement of cantorial music from the liturgical word is not singing without words, but singing in a way which contradicts the words. It is both a spiritual and a technical matter. The Cantor's voice must neither replace the words nor misinterpret the spirit of the words. The Cantor who prefers to display his voice rather than to convey the words and to set forth the spirit of the words, will not bring the congregation closer to prayer. “Be humble before the words,” should be the cantorial imperative.